

İmanın Sıfır Noktası

Nureddin Yıldız'ın 15.12.2019 tarihli (375.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Kıymetli kardeşlerim,

Allah, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'i, bize Müslümanlığı göstermek için gönderdi. Müslümanlığımız da sonumuz cennet olsun diye vardır. Efendimiz'in mübarek ağzından çıkan her söz bizim için ya cennettir ya da cehennem, maazallah. Bu dünyada hiçbir Müslüman, Resûlullah'ın herhangi bir sözünü teğet geçerek veya duymazdan gelerek yarın cennete giremez. Zaten hiçbir Müslüman böyle bir iddiada bulunmaz; insan ya Müslüman olmadığını söyler yahut Peygamber aleyhisselamin sözüne uyabildiği kadarıyla uyar. Arıza, eksiklik, beceremeyiş olabilir ama itiraz yoktur.

Herhangi bir hadis-i şerifi bu şekilde görmedikçe Müslüman olduğumuzu ne kadar iddia edersek edelim, Allah tarafından Müslüman kabul edilmeyiz.

Çokça dinlediğimiz hadislerden bir tanesini bu bakışla bir kere daha okuyalım ve dönüp üzerinde tefekkür ederek hadisin, fert veya toplum bazında, neremizde durmakta olduğunu anlamaya çalışalım:

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz şöyle buyuruyor: *“Sizden kim bir kötülük görürse onu eliyle değiştirsin. Eliyle değiştirmeye gücü yetmeyen, diliyle değiştirsin. Diliyle de gücü yetmiyorsa kalbiyle değiştirsin. Fakat kalple olan değiştirme, imanın en zayıf noktasıdır.”*

Hadisin ayrıntısına girmeden rahatça anlaşılabilir bir sonuç var: Demek ki Müslüman olduktan sonra da imanın bir *zayıf noktası* yani inceldiği, kopmaya yakın bir seviyesi var; kâfir olmak anlamında değil belki ama yüz kilo ile bir kilo arasında da fark bulunduğu malumdur. İş gelip *kalple değiştirme* düzeyine dayandığında buna hadis-i şerif, imanın en zayıf noktası diyor.

Ne açıdan?

Kelime-i tevhidi söyleyerek Müslüman olmuş bir insanın gördüğü kötülüğe karşı tepkisinin niteliği, onun iman derecesini gösteriyor. **Allah'ın haram ettiği alkollü içki tüketilirken bunu gören Müslüman'ın gösterdiği tepki, ne kadar Müslüman olduğunun işaretidir –tıpkı alkol kullanmayarak Müslümanlığının işaretini vermesi gibi.** Çünkü biz ümmet-i Muhammed'iz, iman edip cennete girmek için belirsizce bocalayan insanlar değiliz; insanlık için meydana çıkarılmış ümmetiz. Allah'ın sevdiğini sever, sevmediğini sevmeyiz. Allah'ın razı olmadığına razı olmayız, anne-babamız veya evladımız da olsa, Allah'a başkaldıran artık bizim için zıt tarafta durur.

Kur'an-ı Kerim, “Allah'a iman edenler arasında, anne-baba veya çocuğu da olsa kâfirleri seven birini bulamazsın” buyurmaktadır. Bulursan o iman edenlerden değildir zaten, manasına gelir bu.

Hadiste geçen 'kötülük' puta tapınmaktan alkol kullanmaya, faizden ebeveyne hakarete, eşe zulmetmekten çocuğu ihmale, insanlara zarar vermekten trafikte yanlış yapmaya, park için ayrılmayan mahalle araba bırakmaktan küfürlü konuşmaya, ahlaksızlığa prim vermekten ahlaksız konfeksiyon malzemesi üreterek Müslüman çocuklarının rezilliğini desteklemeye kadar çok şey olabilir. Alkollü içki satmak da kötülüktür, gecenin bir vakti korna çalarak insanları rahatsız etmek veya merdivenlerden komşuları bunaltacak kadar gürültüyle inmek de. İnsan Tel Aviv'de bile yaşıyor olsa gece yarısında kornaya basamaz çünkü insanca bir şey değildir bu.

İnsanca olmayan herhangi bir şey, hiçbir zaman Allah'ın razı olduğu işler arasına giremez. Senin takımın maç kazandı diye gece yarısı sokaklarda bağırıp çağıramazsın, bu bir kötülüktür ve Allah'ın razı olmadığı iştir. Bebekleri uyandıran, melekleri rahatsız eder. Hayvanlarla eğlenen, Allah'ın azabını

çeker. Bir kediye işkence ettiği için cehennemde yanacak kadını Resûlullah aleyhisselam haber vermektedir.

Kötülük gördüğünde refleksi olmayan, beyaz ile siyah görmenin farkını ayırt edemeyen renk körü biri gibi olmaz Müslüman. Müslüman'dan da böyle insan çıkmaz. Zira Müslüman, madem bir kere Allah demiştir, onun hayatı Allah ile beraberdir artık: Allah'ın sevmediğini sevmez, sadece onun sevdiklerini sever ve bunu dillendirir. El ve dil ile ifade ettiği bu görüşünü, ikisi de mümkün değilse en son ihtimalde illa kalbiyle gösterecektir.

*

Hadis-i şeriften de anlaşılıyor ki elbette Müslüman'ın her zaman ve şartta eliyle bir şeyleri düzeltmeye gücü yetmeyebilir. Ortam müsait olmaz, kudret yetmez, para gerektiren iştir vs. Müslüman, sahip olmadığı bir güç sebebiyle elini kullanarak kötülüğü düzeltemiyorsa ricada bulunur, tavsiye dillendirir, söz söyler, uygun olmadığını ifade eder. Bir sebeple bu aşama da gerçekleşemiyorsa Müslüman'ın kalbindeki Allah düşüncesi, imanın ağırlığı hakikaten varsa o kalp el ve dil tarafından boş bırakılan durumu mutlaka dolduracaktır. El, ardından dil ile değiştirilemeyen muhakkak dua/beddua ile değiştirilecektir.

Bu kadarı da yoksa iman sıfır noktasında demektir. Ondan sonra kandil gecelerinde şölen düzenlemek, cenazede mevlit okutmak, lamba yakmak, birbirine çiçek vermek vs. melekleri insana çeken türden işler olmaz. Melekler kalbimizdeki nabza göre bize değer verirler, göstermelik gülücüklere veya törenlerimizin şatafatına göre değil.

Kuralımız çok nettir: Biz mümin olduğumuz için Allah'a isyan etmeyiz, isyana da sessiz kalmayız. Laiklik denen şey, Allah'a isyan etmeme hakkını vermek ama isyana ses çıkarma hakkını da kısmaktır. Bunun için laiklikle kaynaşmış Müslümanlığa kâfirler tarafından ses çıkarılmaz, yeter ki sevdan yüreğinde olsun ve dışarı çıkmasın; pislik ve haram dolu bir yerde yaşıyor olsan bile buna razı olman gerekir elbette. "Allah'ın mülkünde, ona isyanın içinde niye yaşayayım?" diye sorulduğu an bu soru bir insanlık suçu kabul edilir ve çemberin dışına çıkmış olur. **Allah'a isyan etme hakkımız ne kadar olabilirse başkalarının isyanına sessiz kalma hakkımız da o kadar olabilir.**

Tabiidir ki 'ses çıkarma' ile kastettiğimiz tepki yerine göre değişebilen bir durumdur. Ömer bin Hattab radiyallahu anhin başta olduğu bir düzende başka, sekülerizmin tanrılaştığı zamanda ise başka türlü davranılır. İkincisinde dille ikaz etme, ricada bulunma, yasal hakları kullanma veya şikâyetle başvurma değerlendirilir. Bunlar olamıyorsa seccadenin başına geçerek kalple müdahale ederiz ve "Rabbim, elimle düzeltemedim ve dilimle söylemem de bir işe yaramadı; ben mağlup oldum, sen bana yardım et" deriz. Allah'a, söz konusu lanetli işlerde payımızın olmadığını ve ne kendimizin ne ailemizin onlara bulaşmasında gönlümüzün de bulunmadığını söyler, şikâyetimizi iletiriz.

Seccade hakkı budur ve Allah'ın izniyle mümini kurtarır. Ama "ne edeceksin işte... gençlere laf mı geçiyor canım..." türünden savaşımlarla korkak ve kılıbık tavırlara sığınırsa insan, sonra bu pasif davranışının bedelini ağır öder. **İhtiyarların lakaytlığı yüzünden bozuk ahlaka düşen gençlerin durumu ihtiyarlara sorulmayacak mı sanılıyor?**

İman ve Müslümanlık bir bütündür. Müslüman diyarında, 'cami başka meyhane başka' diye bir anlayış olamaz. Helal denen kavram ekmekte de bankanın parasında da söz konusu olabilen bir şeydir. Helali faizle karıştırdığımızda bu, Allah'ın razı olmayacağı iştir. Bedenlerimiz, dillerimiz, mallarımız, çocuklarımız... her şey Allah için değil midir? Sadece ölüleri görünce mi "innâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn" (Biz Allah'ınız ve ona döneceğiz) diyecek ve Allah'ın kulu olduğumuzu hatırlayacağız? Allah'ın mülkünde yaşadığımızı, soluduğumuz havanın dahi onun olduğunu unutmak anlamına gelmez mi bu?

Her ne kötülük görüyorsa mümin; anne-babaya eziyetten kediye eziyete kadar hangi türden kötülüğe şahit oluyorsa ona yüzde yüz tepki göstermesi yüzde yüz iman anlamına gelir. Tepki yüzde seksen ise iman da yüzde seksendir –velev o gün beş cüz Kur’an okumuş olsun. Sıfırlanmış tepki sıfırlanmış iman anlamına gelir –isterse o gün hatim duasından çıkmış olsun. Çünkü hatim okurken var ama kâinatın üzerinde yürürken yok olan bir imanı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, hadis-i şerifte buyurduğu üzere “imanın en zayıf noktası” olarak tarif etmiştir.

*

Üzümün üzüme baka baka karardığı atasözü, üzümlerin gözü olmadığı ve birbirlerine bakamayacakları meydanda olduğuna göre, başka bir mesaj vermek için söylenmiş olsa gerektir: İnsanın insana baka baka kararacağı. İnsan iyileri görür, iyi olur; kötülerini görerek kötü olacağı gibi. Niçin çocuklarımızı kaşık tutma kursuna göndermeyiz ama bir yaşından itibaren kaşık tutmayı bilirler? Çünkü bizi kaşık tutarken görürler ve bu, ilave eğitimlere gerek bırakmayan bir öğretimdir. Çocuk yürümeyi zaten evdeki diğer insanlardan gördüğü için takati bulduğu anda hemen yürümeye çalışır. İlave yürüme kursu ancak engellilere-sakatlara verilir.

Bir anne, Allahuekber diyen müezzinin sesini duyar duymaz seccade başına geçen tavırda olursa o evdeki çocuğu Kur’an kursuna, camide namaz eğitimine göndermeye gerek yoktur; o çocuk er ya da geç namaz kılacaktır. Yürümeyi öğrendiği gibi namaz kılmayı da öğrenir. Ama anne-baba, ezan okunduktan saatler sonraya namazı erteliyor, yatsıyı çocuğun çoktan yattığı geç vakitlere bırakıyorlarsa çocuğun namaz ciddiyetini evden alamadığı ortadadır; onu camiye yollamalı ve namaz ciddiyeti aldırmalıdır belki –alabilirse.

Göre göre, göstere göstere eğitim herhangi bir kitabın ya da dışarıdan öğreticinin verebileceği eğitim yoğunluğundan çok daha güçlüdür. Ne zamandan beri insanlar kitaptan okuyarak bir şeyler öğreniyorlar? Kaç senedir insanlar yemek kitaplarını okuyarak yemek yapmayı öğreniyorlar? Düne kadar kitap ve video yoktu ama genç kızlar, annelerinin yapışını izleyerek yemek yapmayı, dikişi öğreniyorlardı. İnsanlar olarak biz birbirimizin öğrenmekte kölesiyiz. Sadece anne-baba değil, toplum da öğreticidir. Çocuk neden küfredir? Bir çocuk küfretmeyi nasıl öğrenebilir? Küfreden bir arkadaş bulmadıkça ya da babası ağzını açtığında kurşun gibi laflar çıkarmıyorsa çocuk küfretmenin ne olduğunu nereden bilecek? Bu yüzdendir ki anne-baba, küfürlü konuştuğu için çocuğun ağzına biber sürecekte yerde arkadaşlarının kimler olduğunu bulmalı ve onu öyle arkadaşlıkların eline bıraktıkları için kendi ağzlarına biber sürmelidirler!

Toplumun birbirini etkileyciliğinin çok ileri varan bir düzeyde olduğunu Allah Teâlâ bildiğinden, insanı böyle yarattığından, kötülüklerle mücadele etmelerini peygamberlerine emretmiştir. Üstelik rızasını da kişinin mücadelesinin oranına bağlamıştır. Bu polislik yapma ve illa güç kullanma anlamına gelecek değildir, insan *gerçekten* yapabildikleri veya yapamadıkları konusunda sorumlu tutulur. Rabbimiz bizi neden İsrail’e gidip orada Kur’an devleti olmakla ilgili miting yaparak hepsine gövde gösterisi sergilememizden sorumlu tutmayacaktır; böyle bir görevimiz yoktur ve bize bunu sormayacaktır. Ama evde niçin Kur’an mantıklı bir çocuk yetiştirmedikimizi pekâlâ soracaktır. Çünkü Rabbimiz Tel Aviv’de bir şey yapamayacağımızı bilmektedir, bu devletler çapında bir iştir. Fert bazında müminin işi daha kendi çapında bir sorumluluktur. Yapamadıklarımızla yapmaya üşendiklerimiz arasında bariz bir fark bulunur ve Allah bunu insanın kendisinden bile iyi bilir.

Bir misafirlikte bir çocuğun imanının kayması mümkündür. Çiçek gibi yetiştirdiğimiz çocuğumuzun akraba ziyaretlerinden birinde akrayı çocukla oturup daha önce görmediği türden ve çok zararlı bir çeşit oyuncakla tanışması işten bile değildir. Alırsın-almazsın, uygundu-değildi... o iş artık bitti. Kurşun beyne bir kere girer. İşte, insan olmak bu kadar zordur. Binlerce çeşit hayvanın arasından Allah bizi insan olarak yaratmış, neden kolay olsun.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, İmam Müslim'in rivayet ettiği bir hadis-i şerifte şöyle buyurmaktadır:

“Şeytan içinizde, kilim örer gibi fitne örer. Allah kalpleri iki türlü yaratmıştır: Birinci türde şeytanın ördükleri etki etmez, o insan Allah’a sığınmıştır. İkinci türde ise şeytan her ilmik atışında dikişi tutturur.”

Resûlullah Efendimiz bizi niçin uyarmaktadır? Tek bir ilmiği bile boş görmememiz için. Evet, halı bir iplikten ibaret değildir ama onu da iplikler oluşturur nihayetinde. Tek bir tweet görmek, ertesi haberlerde başka bir ilmik daha, öbür gün misafirlikte konuşulan günahlarla otuz-kırk daha... ve bu kişi hâlâ şeytanı elinde mızrakla gelip korkunç surette onunla savaştık diye bekliyor. O filmlerde öyle olur ancak. Şeytanın üzerimizdeki çalışmaları nefes nefestir, yavaş ve çaktırmadan yapar yapacağını.

Her mümin, iyiliği yaymanın ve kötülüğü engellemenin görevlisidir ve hiç kimse bunun kendisiyle ilgili olmadığını söyleyemez. Söylerse Resûlullah aleyhisselam ile ilgisizlik manasına gelir bu. Kâinatın efendisi ve İbrahim aleyhisselamın torunu olarak o da Kâbe dibinde oturup rahat edebilirdi, sadece şerefli soyu bile böyle yaşayabilmesine yeterdi. Niye uğraşıp didindi öyleyse? **Peygamber aleyhisselamdan bin dört yüz sene sonra geleceğiz diye bizim için alın teri döktü, İslam bize ulaştın ve cennete girebilelim diye. Biz niye onun dini için terlemeyelim, bu bencillik olmaz mı?** Kaldı ki kurtaracağımız kendimiz ve çoluk çocuğumuzdur, içinde yaşadığımız toplumdur.

*

Ümmetimizin arasında din, can, akıl, iffet ve mal garantisi açısından işlenen bütün suçlar Allah katında kötülüktür. Akıllı uyuşturan her ne varsa; futbolundan uyuşturucu maddelerine kadar her biri yerine göre bu kapsama girer. Müslüman tarafından işlense de kâfirin elinden de çıksa bu böyledir. Ümmetin mensubu olduğunu söyleyen bir kimse, bu beş şeye karşı işlenmiş bir suça kesinlikle sessiz kalamaz. Her sessizlik, o sessizliğin karşılaştığı günaha ortaklıktır. Mümin, Kur'an'a iman ediyorsa, 'bana ne' diyemez. Nisa suresinin 140. ayetinde Allah çok net biçimde kural koymuştur:

وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ حَتَّى يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ إِنَّكُمْ إِذَا مِثْلُهُمْ إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ الْمُنَافِقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا

“Size Kur'an'dan kanunu koyduk: Allah'ın ayetlerinin inkâr edildiği veya onlarla eğlenilen bir ortamda oturmayın. Oturursanız sizi de öyle kabul ederim.

Resûlullah ve onun ashabı, ailesi ile alay edilen bir programı izlemenin ne anlama geleceği bu ayet ortada durduğu sürece açıktır. Kim öz babasının cinayete kurban gidiş anını televizyon karşısına geçip seyredebilir? Öyleyse Resûlullah'a hakaret edilen, onun dininin hor görüldüğü, Allah'a savaş açmak manasına gelen bir işin (faiz) reklamının yapıldığı yayını izlemek de bunun gibidir. Çıplak kadın seyretmek ne kadar haramsa sözgeli mi faiz reklamını izlemek de o kadar haramdır. Birinin adına zina, diğerininkine faiz demiştir Allah ve hatta ikincisini alana-verene, “benimle savaşmış olursun” diyerek ağır tehditte bulunmuştur. Resûlullah aleyhisselamın son konuşmasında, ayakları altına aldığı buyurduğu bir şeyi Müslüman cebine koyarsa Allah bunu sormaz mı? Sorar. Sorar ama cehennemde.

Allah'ın şeriatını savunmaya karşı sessizleşmiş, herhangi bir sebeple reflekslerini kaybetmiş Müslümanlar, hacca giderek Resûlullah'a selam verip kabriyle hatıra fotoğrafı çektiklerinde onun sünnetine bağlandıklarını ve cenneti hak ettiklerini mi düşünüyorlar? Bir genç kıza istemeye gelen damat adayının ailesi, erkeği “henüz hiç cinayete bulaşmadı ve banka soymuşluğu da yok” diye methederlerse bu bir övgü sayılabilir mi? Ona sözgeli mi “ahlakına maşallah evladım ama şu giydiğin pantolonu Amerika'da kovboylar bile giymiyor, nedir bu?” diye sormak lazım değil mi?

Mümin, meleklerin kalbinde heyecana şahitlik ettikleri kişidir. Görürler ki ülkede bir banka daha açıldığı zaman bu mümin, yaşadığı topraklarda faizin bir adım daha ilerlemesinden dolayı adeta kalp krizi geçirecek gibi oluyor ve nabızı artıyor. O mümin, yeni taşındığı binanın manzarasından önce ezan sesi duyacak bir mevkide olup olmamasına, komşularının namaz kılan insanlardan olmalarına dikkat kesilir. Dul bir kadın, akrabaları onunla ilgilenmediğinden apartmanlarda temizlik için gündeliğe çıkmak zorunda kalıyor ve yetimlerini bir yerde emanet olarak bırakmaya mecbur oluyorsa o akrabalar bu dünyada iyilik adına ne konuşabilirler daha? Umreye gitmeden önce bunu düşünmeleri gerekmez mi? İnsanlık, İslam'ın iç potansiyelidir ve o azaltıldıktan sonra Allah'ın rızasını kazanıp cennete girebilmek laf işidir artık.

Ümmet-i Muhammed'in, Allah'ın buyurduğu, "sizi bütün insanlık için çıkardık" ifadesinde yüklenen ağır sorumluluğun gereğince bütün insanlığın yükünü omuzlarında hissetmesi gereken bir fonksiyonu vardır. Âdem aleyhisselamdan itibaren yaşanan sayısız tufan, meşakkat ve arıza bizim ümmetimizin yüküne düşmüştür ve elbette çilemiz fazla olacaktır. Müminler olarak birbirimizle temas kurmak, dertlerimizle ilgilenmek ve maruz kaldığımız kötülöklere müdahale edip tavır koyarak karşılaştığımız zorlukları aşmalıyız. Böylece iman potansiyelimizi güçlendirir, toplumumuzu da kuvvetli bir zemine kavuştururuz. Kötülüğe karşı her sessizlik de iman binamızın tuğlalarından birini daha koparacaktır.

Akraba düğününe çağırılmışız ve orada Allah'ın apaçık haramlarından biri işlenmekteyken nasıl olup da düğüne gitmemenin bir yolu bulunacaktır mesela? Bal gibi gitmeyerek bunun bir yolu bulunabilir pekâlâ! Allah, düğüne kadar "hacı teyze" diye gösterdiği o düğün sahibinin bir de başka yüzünü gösterir bize ki tanıdığımız kişinin boyaları dökölür, kalbindeki asıl sevdada meydana çıkar. Bizi ise bu manzara karşısında kendimize doğru nasıl yorum yapacağımız ya da yontacağımız üzerinden imtihan eder. O akrabamız oluyorsa Allah neyimiz oluyor? Allah'ı seçip düğüne gitmemek bir tercihtir ve Allah, bunu seçip seçmeyeceğimizi deneyecektir.

Enteresan bir örneği bu bağlamda değerlendirerek zihninizde tartmalıyız. Ümmetimizin büyük isimlerinden Ömer bin Abdölaziz rahmetullahi aleyhin huzuruna, alkol kullanmış birkaç genç getirilmiş. Neden içtikleri vs. sorgulanmış. Biri demiş ki: "Ey müminlerin emiri, bunların ağzını kokla, hepsininki içki kokar. Benim ağzım ise kokmaz, ben içmem. Hayatımda alkol almışlığım yoktur. Arkadaşlarım içerken ben orada oturuyordum sadece."

Bu sözün üzerine Ömer bin Abdölaziz, ona gerçekten de içip içmediğini yeniden sorunca adam, "hayır" diye tekrarlamış, "içmedim." Ömer bin Abdölaziz, "Ama Allah seni içmiş olarak kabul ediyor" demiş.

Adam şaşırarak "Nasıl olur?" diye sorunca da halife, yukarıda zikrettiğimiz ayet-i kerimeyi hatırlatarak onun da alkoliklerle birlikte olduğunu, onlardan sayıldığını açıklamış.

Çünkü o, onlarla birlikte bulunduğu zaman alkoliklerin görünüşünü çoğaltmıştı. Alkol içenler bütün Şam'da sözgelimi dört kişi biliniyordu belki; onun yüzünden beş kişi göründüler. Böylece istatistik, sırf o beşinci (ama alkol içmeyen) tarafından büyütüldü. Ve iyilik-kötülük savaşı tam da bu göstergeler üzerinden yürüyen bir şeydir.

*

Günahlar adım adım büyüdükleri gibi toplumdaki görünürlükleri de adım adım kabullenilerek kocaman hâle gelir. Toplum, battıktan sonra kurtarılmaz; bu ancak azabın geldiği an manasına gelebilir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Medine'de devletini kurduğu zaman bir tür anayasa hazırlanmıştı ve maddelerinden biri de "en küçük yaştaki biri, en büyük kimseyle aynıdır" şeklindeydi ve ümmetten bir kişinin hepsi, hepsinin bir kişi için olduğu vurgulandı. Ümmetimizin birbirine sahip çıkma mantığı böyledir. Başaramadığımız, elimizden gelmeyen çözümleri Allah sorumluluk hanemize yazmayacaktır ama kör kaldığımız, yüz çevirdiğimiz durumları soracaktır.

Hiç kimse rakı şişesini cennete götüremeyeceği gibi rakıcı birinin sevgisini kalbinde taşıyarak da cennete giremez. Bu böyledir. Banka cüzdanını cennete götürüp orada bozdurmaya çalışmak mümkün olamayacağı gibi faizcinin sevgisi insanda bulunduğu sürece de cennete girilemez. Üst araması yapılan yerde (sırat köprüsü) alarm verilecek ve temizlenme (cehennem) yerine girilecektir.

Müminler, iyiliği tavsiye ve kötülüğü engelleme serüvenlerinde birbirleri hakkında bir casusluk macerasına da giremezler. Sırları karıştırmak ve ifşa etmek kabul edilebilir şeylerden değildir. Su-i zan da suçtur ve yasaktır. Temizlik, ortaya dökülmüş pislikler için geçerlidir. Muhtemel suçlar tasarlanarak veya yürek okunarak insanlarla uğraşılmaz. Caminin imamına gidip abdestini test etmeyi talep etmek değildir bu prensip; abdesti olmadığını bile bile namaz kıldırıyorsa müdahale etmektir. Bir gencin on beş sene önceki defterleri açıp sorguya çekmek değildir; şu anda yapıyorsa söz konusu etmek ve seyirci kalmamaktır. Geçmişin ve geleceğin hesabı Allah’a aittir.

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem onca değerine ve azametine rağmen, ashabına, *“Ben, bana anlattıklarınıza göre cevap veririm size; tatlı konuşan birinin anlattıklarına ikna olurum ama kalpleri Allah’a bırakırım”* buyurmaktadır. Müminler olarak bizim derdimiz, kötülüklerin toplumsal güç hâline gelmesidir. Bu gerçekleştiğinde başımıza bela gelir zaten. Bir evin içindeki kötülük, diğer ev için azap sebebi değildir ama o kötülük (namazsızlık, anne-babaya hakaret veya başka bir şey) kamusal alana yayılarak güç kazandığında Müslüman devreye girmelidir –girmezse, devreye girecek olan Allah’ın azabıdır.

Ve bu azap da Lut aleyhisselamin kavmine olduğu gibi gökten taş yağması vs. değildir. Ümmetimize böyle türden azaplar gelmeyecektir, Allah Teâlâ peygamberine söz vermiştir. Fakat insanlığımızın kaybolduğu bir katı kalpliliğe tutulmak da gökten taş yağmasından aşağı kalacak şey değildir. Toplum olarak kaybettiğimiz, birbirimize birbirimizi göstererek insanlık ve Müslümanlık örneklerine şahit olabilme meziyetimizdir.

Hocalar kötülöklere sessiz kalarak, ağızlarına ateşten gem vurulacağı güne doğru gitmektedirler. İhtiyarlar, “gelinimi üzmayeyim, torunum gücenmesin” düşüncesine kapılarak kıyamet gününde hesabını zor verecekleri bir cendereye girmektedirler. Her mümin, kötülüğe sessiz kalıp dolaylı kamu desteği sunduğunda sadece kendi hesabıyla ilgili bir problemi omuzlamış olmakla kalmaz, İslam’ın büyüklüğünü eritmeye de katkı sunmuş olmak sebebiyle vebal altına girer. Gerekiyorsa yalnız kalmak, müminin mezarda yaşaması muhtemel bir yalnızlık ve azaptan çok daha evladır.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.